

En ook: geen is te vertrouwen, Tonius, niet één — of, neen, dat zeide de barbier, maar waar kon het toch wel zijn.

Sabiene kwam vlug den hof in. Zij zag Tonius, kniegebogen, wieden, en, plagend, hield zij hem de handen voor de oogen.

— Dag Tonius, wenschte zij. Wat mompel je daar?

— Niets, zeide hij; niets....

Zij zette zich bij hem en begon naarstig te wieden; nooit trok zij goede plantjes meê.

— Kon je — kon je heelemaal niet thuiskomen, vannacht? vroeg Tonius.

— Dat ging toch niet.... Er waren geen bedienden; het was zoo druk.... Ik heb heel weinig geslapen; ik ben nog moê. — Zij pruilde.

— Ik, zeide Tonius, heb ook niet veel geslapen....

— Omdat ik er niet was...., schertste zij. En, opspringend, gaf zij hem een zoen.

— Ja, gaf hij toe: omdat jij er niet was.

Zij lachte er om, luidkeels.

— Die dame is heel lief en vriendelijk, zeide Sabiene dan, en wiede ijverig door. Zij blijft hier; de graaf gaat weêr weg. Zij is wat.... overspannen: het leven in de stad, zegt zij, is zoo vermoeiend.

Tonius schrikte.

— Ja, zeide hij; dat schijnt wel zoo te zijn — in de stad....

In de heesters floot een merel; zij luisterden er beiden naar.

— Tonius, vroeg Sabiene; kom weêr bij de les....

— Waarom?

— Ach, de meester is zoo.... Toen je riep, gisteren, was ik blij. Kom er maar liever bij, voortaan....

Tonius stond stram en aarzelend op; zijn oogen waren verheugd. Hij gaf haar een kus.

— Dat is goed, knikte hij; dat is goed, Sabiene....

Zij schrikten. De jonge graaf was over het mulle pad genaderd. En zij keken gedrieën: hij hoog te paard, zij dicht naast elkander staande, met verlegen lachende oogen.

— Sabiene, zeide de graaf, wil je goed zorgen voor mijn gast? En jij, Tonius?

Hij lei hem een goudstukje in de vrije hand; de andere hield het petje.

— En iederen dag versche bloemen, Tonius. Elken dag.... Hij reed weg, in draf; Sabiene zag hem na.

Tonius' gedachten waren weêr somber geworden. Hij draaide het gouden muntstuk om en om.

— Er zijn nog niet veel bloemen — snijbloemen, zeide hij korzelig. Dat weet de graaf toch wel....

— In de kas niet, Tonius? vroeg Sabiene.